

PRESSEMEDDELELSE nr. 119/22

Luxembourg den 7. juli 2022

Domstolens dom i sag C-576/20 | Pensionsversicherungsanstalt (Børnepasningsperioder i udlandet)

Børnepasningsperioder, der er tilbagelagt i andre medlemsstater, skal tages i betragtning ved beregningen af alderspensionen

Domstolen bekræfter sin praksis, hvorefter den medlemsstat, som udbetaler pensionen, og i hvilken den pensionsberettigede udelukkende har arbejdet og indbetalt bidrag både før og efter flytningen af bopælen til en anden medlemsstat, hvor vedkommende har helliget sig pasningen af sine børn, skal tage hensyn til disse børnepasningsperioder

Efter at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Østrig flyttede CC i november 1987 til Belgien, hvor hun fødte to børn henholdsvis den 5. december 1987 og den 23. februar 1990. Siden fødslen af sit første barn helligede hun sig pasningen af børnene uden at udøve beskæftigelse, uden at erhverve nogen forsikringsperiode og uden at modtage ydelser til pasning af sine børn. Det samme gjorde sig gældende i Ungarn, hvor hun opholdt sig i december 1991.

Ved sin tilbagevenden til Østrig i februar 1993 fortsatte CC med at passe sine børn i 13 måneder, samtidig med at hun var obligatorisk tilknyttet og indbetalte bidrag til den østrigske socialsikringsordning. Derefter arbejdede hun og indbetalte bidrag i denne medlemsstat, indtil hun gik på pension.

Efter at have ansøgt om alderspension tildelte den østrigske pensionsmyndighed hende denne ret ved afgørelse af 29. december 2017. Børnepasningsperioderne tilbagelagt i Østrig blev sidestillet med forsikringsperioder og taget i betragtning i forbindelse med beregningen af hendes pension. Der blev derimod ikke taget hensyn til de perioder, der var tilbagelagt i Belgien og Ungarn.

CC anfægtede denne afgørelse og gjorde gældende, at børnepasningsperioder tilbagelagt i andre medlemsstater skulle sidestilles med forsikringsperioder på grundlag af artikel 21 TEUF, som indfører unionsborgernes ret til fri bevægelighed, eftersom hun arbejdede og var tilknyttet den østrigske sociale sikringsordning før og efter disse perioder.

Efter at have tabt appelsagen iværksatte CC *revisionsappel* ved Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig). Da den forelæggende ret var i tvivl om, hvorvidt der skulle tages hensyn til børnepasningsperioder tilbagelagt i andre medlemsstater ved beregningen af alderspensionen, anmodede den Domstolen om at fortolke en bestemmelse i

den afledte EU-ret ¹, der finder anvendelse ratione temporis på den foreliggende sag. Det kan nemlig ikke udelukkes, at denne bestemmelse på eksklusiv vis fastsætter betingelserne for en sådan hensyntagen, og CC opfylder dem ikke: På tidspunktet for den første børnepasningsperiodes begyndelse var hun ikke i lønnet beskæftigelse eller udøvede selvstændig virksomhed i Østrig.

Med sin dom forkaster Domstolen denne bestemmelses eksklusive karakter for så vidt angår medregningen af børnepasningsperioder tilbagelagt af den samme person i forskellige medlemsstater og bekræfter, at disse perioder i det foreliggende tilfælde skal tages i betragtning i henhold til artikel 21 TEUF.

Domstolens bemærkninger

For det første konkluderer Domstolen, at artikel 44 i forordning nr. 987/2009, henset til dens ordlyd, den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som den udgør en del af, skal fortolkes således, at den ikke på eksklusiv vis regulerer, hvorledes der skal tages hensyn til børnepasningsperioder, som en og samme person har tilbagelagt i forskellige medlemsstater.

Hvad angår dens ordlyd fastslår Domstolen, at denne bestemmelse ikke angiver, at den regulerer denne hensyntagen på eksklusiv vis, og at selv om den nævnte bestemmelse udgør en kodificering af den retspraksis, der blev vedtaget i denne henseende ², var Reichel-Albert-dommen ³ på datoen for dens ikrafttrædelse endnu ikke blevet afsagt, hvorfor der ikke kunne tages hensyn til den lære, der kan udledes af sidstnævnte dom, ved vedtagelsen af forordning nr. 987/2009 med henblik på en eventuel kodificering heraf.

Hvad angår den sammenhæng, hvori artikel 44 i forordning nr. 987/2009 indgår, præciserer Domstolen under henvisning til det afsnit og kapitel i denne forordning, som artiklen henhører under, at denne bestemmelse indfører en tillægsregel, der gør det muligt at øge sandsynligheden for, at de omhandlede personer opnår den fulde hensyntagen til deres børnepasningsperioder, og således i videst muligt omfang undgås det, at dette ikke er tilfældet.

For så vidt angår formålet med forordning nr. 987/2009 ville en fortolkning, hvorefter denne forordnings artikel 44 regulerer medregningen af børnepasningsperioder, der er tilbagelagt i forskellige medlemsstater, på eksklusiv vis, **indebære, at den medlemsstat, som skal udbetale en persons alderspension, i hvilken denne person, ligesom sagsøgeren i hovedsagen, udelukkende har arbejdet og indbetalt bidrag, både før og efter flytningen af personens bopæl til en anden medlemsstat, hvor denne har taget sig af pasningen af sine børn, har mulighed for at nægte at tage hensyn til de børnepasningsperioder, som vedkommende har tilbagelagt i**

¹ Det drejer sig om artikel 44, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16.9.2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2009, L 284, s. 1). Denne artikel 44 med overskriften »Hensyntagen til børnepasningsperioder« fastsætter i stk. 2, at hvis en børnepasningsperiode ikke tages i betragtning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der er kompetent i henhold til afsnit II i forordning nr. 883/2004, skal institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning i henhold til afsnit II i forordning nr. 883/2004 var gældende for den berørte person, fordi denne var i lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed på den dato, fra hvilken børnepasningsperioden for det pågældende barn i henhold til denne lovgivning blev taget i betragtning, fortsat være ansvarlig for at tage denne periode i betragtning som en børnepasningsperiode i henhold til dens egen lovgivning, som om denne børnepasning fandt sted på dens eget område.

² Ved dom af 23.11.2000, Elsen, sag [C-135/99](#), og af 7.2.2002, Kauer, sag [C-28/00](#) (jf. også pressemeddelelse [nr. 13/02](#)), indførte Domstolen en test af, om der foreligger »nær tilknytning« eller »tilstrækkelig tilknytning« mellem de tilbagelagte forsikringsperioder som følge af en erhvervsmæssig beskæftigelse i den medlemsstat, som den pågældende person har indgivet en ansøgning om alderspension til, og de børnepasningsperioder, som denne person har tilbagelagt i en anden medlemsstat. Domstolen fastslog, at den omstændighed, at disse personer, der udelukkende havde arbejdet i den medlemsstat, som udbetalte deres alderspension, på tidspunktet for deres barns fødsel, var i lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, gjorde det muligt at fastslå, at der forelå en sådan tilstrækkelig eller nær tilknytning, og at nævnte medlemsstats lovgivning derfor fandt anvendelse angående hensyntagen til børnepasningsperioder tilbagelagt i en anden medlemsstat med henblik på tildelingen af en sådan pension.

³ I dom af 19.7.2012, Reichel-Albert, sag [C-522/10](#), fastslog Domstolen, at artikel 21 TEUF skal fortolkes således, at den pålægger den kompetente myndighed i en første medlemsstat med henblik på tildelingen af en alderspension at tage hensyn til de børnepasningsperioder, der er tilbagelagt i en anden medlemsstat, som om disse perioder var blevet tilbagelagt på statens eget område af en person, som kun har udøvet erhvervsmæssig beskæftigelse i denne første medlemsstat, og som på tidspunktet for sine børns fødsel midlertidigt var ophørt med at arbejde og af rent familiemæssige årsager havde bosat sig på den anden medlemsstats område.

denne anden medlemsstat, med henblik på tildelingen af en sådan pension, og således stille den pågældende ringere, alene med den begrundelse, at denne har udøvet sin ret til fri bevægelighed. Derfor ville en sådan fortolkning være i **strid med de formål, der forfølges** med denne forordning, **navnlig formålet om at sikre overholdelsen af princippet om fri bevægelighed**, der er knæsat i artikel 21 TEUF, og ville dermed risikere at bringe den effektive virkning af forordningens artikel 44 i fare.

For det andet fastslår Domstolen, at med henblik på at sikre overholdelsen af dette princip kan den lære, der kan udledes af Reichel-Albert-dommen, overføres på en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den pågældende person ikke opfylder den betingelse om at være i lønnet beskæftigelse eller udøve selvstændig virksomhed for med henblik på tildeling af en alderspension at opnå, at den medlemsstat, der skal udbetale denne pension, tager hensyn til de børnepasningsperioder, som vedkommende har tilbagelagt i andre medlemsstater. Følgelig er denne medlemsstat forpligtet til at tage hensyn til disse perioder i henhold til artikel 21 TEUF, forudsat at denne person udelukkende har arbejdet og indbetalt bidrag i nævnte medlemsstat både før og efter flytningen af bopælen til en anden medlemsstat, hvor vedkommende har tilbagelagt de nævnte perioder.

Domstolen fastslår således, at der i lighed med situationen i Reichel-Albert-dommen foreligger en **tilstrækkelig tilknytning mellem de børnepasningsperioder, som CC har tilbagelagt i udlandet, og de forsikringsperioder, der er tilbagelagt som følge af udøvelsen af en erhvervsmæssig beskæftigelse i Østrig. Denne medlemsstats lovgivning skal derfor finde anvendelse med henblik på hensyntagen til og godkendelse af disse perioder med henblik på denne samme medlemsstats tildeling af en alderspension.**

Hvis CC ikke havde forladt Østrig, ville hendes børnepasningsperioder være blevet medregnet ved beregningen af hendes østrigske alderspension. I lighed med den berørte person i den sag, der gav anledning til Reichel-Albert-dommen, er hun således stillet ringere alene af den grund, at hun har udøvet sin ret til fri bevægelighed, hvilket er i strid med artikel 21 TEUF.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Forbliv online!

